Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Ἰωνάθαν Ἄρκερ, ἡ γυναῖκα του ἡ Μίνα, ἡ κόρη τους Ἀγγή, 18 ἐτῶν, κι' ἡ μικρὴ φίλη της, ἡ Λευκὴ Βάν Ἔλσιγγ, ἐγγονὴ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ Βὰν Ἔλσιγγ, πηγαίνουν νὰ ἐπισκεφτοῦν, στὰ Καρπάθια, τὸν περίφημο πύργο τοῦ Δράκουλα, τὸν πύργο τοῦ Καπετὰν Βρυκόλακα, ποὺ ὑπῆρξε ἄλλοτε ἡ φωλιὰ τοῦ τέρατος αὐτοῦ. Κάνουν τὸ ταξεῖδι αὐτὸ γιὰ νὰ ξαναθυμηθοῦν τὰ παλιά τους, γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴν ἀγρία φύσι τῶν Καρπαθίων καὶ νὰ δοῦν τί γίνεται ὁ τρομερὸς πύργος, μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει πειὰ κανένας σχετικὸς κίνδυνος, μετὰ τὴν ἐξόντωσι τοῦ Καπετὰν Βρυκόλακα πρὸ εἰκοσαετίας. Ἡ Ἀγγὴ κ' ἡ Λευκὴ δὲν ἔχουν ἰδέα γιὰ τὴν παλιὰ τρομερὴ περιπέτεια τοῦ Ἄρκερ καὶ τὴν ὕπαρξι τοῦ Δράκουλα. Σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι στὰ Καρπάθια, ποὺ οἱ ταξειδιῶτες μένουν μιὰ νύχτα, μιὰ παράξενη γρηᾶ ὡς ἑκατὸ χρόνων, συμβουλεύει τὸν Ἄρκερ νὰ γυρίσῃ πίσω. Ὁ Βρυκόλακας, τοῦ λέει, δὲν ἐξοντώθηκε. Ζῆ ἀκόμα στὸν πύργο του πίνοντας αἷμα... Ἔχει ρημάξει μιὰ ἔπαυλι, τὴν Ἔπαυλι τῆς Κατάρας, ὅπως τὴν λένε. Ὅλοι πέθαναν σ' αὐτὴ μυστηριώδως. Συγχρόνως μιὰ νύχτα, ἕνας τεράστιος μαῦρος γάτος πηδᾶει στὸ δωμάτιο τῶν κοριτσιῶν κ' ἐξαφανίζεται κατσίνι παραδόξως. Ἡ Μίνα βλέπει στὸν ὕπνο της τὸ φάντασμα τῆς Λουκίας, ἡ ὁποία τὴν ἀπειλεῖ. Τὴν ἄλλη μέρα τῆς διηγεῖται πάλι τὴ τραγωδία γιὰ τὸν Βρυκόλακα μιὰ χωρική. Ὁ Βρυκόλακας πήδησε, τῆς λέει, μιὰ νύχτα σπίτι της, τῆς ἄρπαξε τὸ παιδὶ καὶ τῆς τὸ ἔπνιξε. Τρελὸς ἀπ' τὴ λύπη του ὁ ἄντρας της παραφύλαξε τὸ Βρυκόλακα τὰ μεσάνυχτα στὸ νεκροταφεῖο. Ἐπακολουθεῖ μανιώδης πάλη κι' ὁ χωρικὸς σώζεται, χάρις στὸ φυλαχτὸ ποὺ κρατάει ἐπάνω του, γιὰ νὰ πεθάνῃ ὅμως κι' αὐτὸς μετὰ λίγον καιρό, διαρκῶς τρομοκρατημένος ἀπ' τὸ Βρυκόλακα. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, ὁ Ἰωνάθαν κ' ἡ Μίνα σκέπτονται ἂν πρέπει νὰ συνεχίσουν τὸ ταξεῖδι τους. Μὰ ὁ Ἰωνάθαν παρασύρεται τέλος ἀπ' τὴν περιέργεια του. Κι' ἀποφασοῦν νὰ ἐπισκεφθοῦν πρῶτα τὴν Ἔπαυλι τῆς Κατάρας καὶ νὰ εἰδοποιήσουν ἀμέσως τὸν Βὰν Ἔλσιγγ, ἂν συμβαίνει πράγματι τίποτε τὸ παράξενο. Συγχρόνως ἡ Λευκὴ Ἔλσιγγ βλέπει στὸν ὕπνο της παράδοξα ὄνειρα καὶ κατέχεται ἀπὸ μιὰ διαρκὴ ἀνησυχία ὅτι κάτι πρόκειται νὰ τῆς συμβῇ. Πράγματι, ἕνα βράδυ, ἀντικρύζει ξαφνικὰ μπροστά της ἕναν ἀλλόκοτο καὶ μυστηριώδη ἄνθρωπο καὶ παγώνει ἀπὸ φόβο. Μολαταῦτα ὁ Ἄρκερ, ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ δυὸ κορίτσια φεύγουν γιὰ τὴν Ἔπαυλι τῆς Κατάρας μόνοι γιατί κανένας δὲν δέχεται νὰ τοὺς συντροφεύσῃ. Τὴ νύχτα σταθμεύουν σ' ἕνα ἔρημο μέρος, ὅπου τοὺς συμβαίνουν ἀλλόκοτα πράγματα. Ἡ Λουκία ἐπισκέπτεται πάλι τὴ Μίνα στὸ ὄνειρό της καὶ τὴ φοβερίζει, ἡ Λευκὴ νειρεύεται ἐπίσης τὸν μυστηριώδη νέο ποὺ τὴν καλεῖ κοντά του, ἕνα νυχτοπούλι περνᾶ πάνω ἀπ' τὴ σκηνή τους καὶ φαίνεται νὰ πέσῃ ἕνα κοκκαλο ἀπὸ ἀνθρώπινο σκελετό, τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ ἄλογα τρομάζει καὶ γάνεται μέσα στὸ σκοτάδι...

.....

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Λευκὴ μοῦ διηγήθηκε ἀλλόκοτα πράγματα. Τὰ ὄνειρά της εἶνε πραγματικὰ περίεργα. Ποιὸς νὰ εἶνε ἄραγε ὁ νέος μὲ τὴν ἐξωτικὴ μορφή, ποὺ τὴν ἐπισκέπτεται στὸν ὕπνο της; Τί σχέσι μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ. Θεέ μου, μεταξὺ τοῦ μυστηριώδους προσώπου τῶν ὀνείρων τῆς ἀθώας αὐτῆς κόρης καὶ τοῦ νέου ποὺ παρουσιάστηκε ἔξαφνα μπροστά της στὴ δεντροστοιχία; Ἀσφαλῶς καμμιά. Ἡ Λευκὴ λέει, κατὰ πάσαν πιθανότητα, ὑπερβολὲς γιὰ τὴ συνάντησί της αὐτή. Ὁ νέος ποὺ συνάντησε, θᾶτανε ἀσφαλῶς ὁ γυιὸς κανενὸς κτηματία τῶν μερῶν αὐτῶν. Ἄρεσε στὴ Λευκὴ ἡ ἀρρενωπή του μορφὴ καὶ τὸν βλέπει πειὰ στὰ ὄνειρά της. Νὰ λοιπὸν ποῦχαμε κι' ἕνα τραγοῦδι κι' ἀγνὸ εἰδύλλιο, ἀνάμεσα στὶς τόσες μας περιπέτειες. Εἶμαι βέβαιη πὼς ἡ Λευκὴ ἀγαπᾶει τὸ νέο αὐτό, τὸν ὁποῖο ζήτημα εἶνε ἂν θὰ ξαναδῇ πειά. Ἀθῶα κι' ἀγνὴ νεότης!....

Τὴν ἴδια γνώμη ἐκφράστηκε κι' ὁ Ἰωνάθαν γιὰ τὴν περίπτωσι τῆς Λευκῆς. Ὁ νέος ποὺ εἶδε, τῆς ἔκανε, φαίνεται, βαθειὰ ἐντύπωσι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ξεχάσῃ. Ὡστόσο, καλέσαμε καὶ τὴν Ἀγγὴ καὶ τοὺς εἴπαμε νὰ εἶνε προσεκτικὲς καὶ νὰ μὴν ἀπομακρύνονται ἀπὸ κοντά μας, χωρὶς λόγο.

Ἡ συστάσεις μας αὐτὲς τὶς παραξένεψαν. Μὰ δικαιολογηθήκαμε, λέγοντάς τους πὼς στὰ μέρη αὐτὰ ὑπάρχουν δηλητηριώδη ἑρπετὰ καὶ κακοὶ κι' ἐπικίνδυνοι ἄνθρωποι....

Ἀποφασίσαμε ἐπίσης μὲ τὸν Ἰωνάθαν νὰ γράψωμε ἀμέσως τὸ τηλεγράφημα στὸν Βὰν Ἔλσιγγ. Κάτι συμβαίνει ἀσφαλῶς, κάτι τὸ μυστηριώδες καὶ τὸ ἀλλόκοτο. Ἔτσι ὁ σοφὸς φίλος μας θὰ βριθῇ καὶ πάλι στὸ στοιχεῖο του, ἔχοντας ν' ἀγωνισθῇ μὲ ἄγνωστες καὶ σκοτεινὲς δυνάμεις.

Συντάξαμε τὸ τηλεγράφημα κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε ν' ἀντιληφθῇ ἀμέσως ὁ καθηγητὴς Βὰν Ἔλσιγγ τί συμβαίνει. Τοῦ γράψαμε:

«Κόμης Δράκουλας ἐπανῆλθε. Παρακολουθοῦμεθα. Ἔλθετε τάχιστα ἀκολουθοῦντες παλαιὸν γνωστόν σας δρόμον. Εἰς τὴν τελευταίαν πρὸ τοῦ πύργου ἀγρέπαυλιν θὰ σᾶς πληροφορήσουν ποῦ εὑρισκόμεθα.

ΙΩΝΑΘΑΝ—ΜΙΝΑ»

Πῶς θὰ στείλαμε τὸ τηλεγράφημα αὐτό, δὲν ξέρομε. Ἐμπιστεύσαμε στὸ Θεό. Ἴσως συναντήσαμε κανένα χωριὸ ἢ κτεινὸ στὸ δρόμο μας, ἂν καὶ μᾶς εἶπαν ὅτι κανένας δὲν τολμᾶει νὰ πλησιάσῃ στὰ μέρη αὐτά..

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Μίνας Ἄρκερ)

Συνέχεια.—Ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα, μόλις ἔκλεισα τὸ Ἡμερολόγιό μου, συνέβη πάλι κάτι τὸ ἀπρόοπτο. Ἀκούσαμε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴ σκηνή μας οὐρλιαχτὰ σκύλου ἐπίμονα καὶ θλιβερά. Ὁ Ἰωνάθαν ὑπέθεσε πὼς εἶνε κανένας λύκος ἢ κανένα τσακάλι καὶ πῆρε τὸ τουφέκι του νὰ προβολήσῃ, μὰ τὸν ἐμπόδισα.

— Δὲν εἶνε λύκος, Ἰωνάθαν, τοῦ εἶπα. Τ' ἀγρίμια τρυπώνουν μόλις φέξει στὶς φωλιές τους. Πρόκειται γιὰ κάποιο σκύλο ἀσφαλῶς.

Ὁ Ἰωνάθαν κούνησε λυπημένα τὸ κεφάλι του.

— Ἀγαπητή μου Μίνα, μοῦ εἶπε, ξεχνᾶς τὸ σκύλο ποὺ πήδησε ἀπ' τὸ καράβι, τὸ ὁποῖο τὸ πλήρωμα εἶχε ἀφανίσει ὁ Δράκουλας; Ξεχνᾶς πόσες φορὲς μᾶς παρουσιάστηκε μὲ τὴ μορφὴ σκύλου ὁ καταραμένος ἐκεῖνος;

— Ναί, ἔχεις δίκηο, Ἰωνάθαν. Μὰ εἶνε πρωὶ πειά. Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε. Τὰ κακὰ πνεύματα ἔχουν γυρίσει στοὺς τάφους τους. Ἄφησε νὰ δοῦμε τί συμβαίνει.

Ὁ Ἰωνάθαν ἀκούμπησε πάνω στὸ ὅπλο του καὶ περίμενε. Τὰ οὐρλιαχτὰ ξανάρχισαν. Προσεγγίσανε μέσα ἀπ' τὸ ἀντικρινὸ φαράγγι καὶ δὲν ἦταν καθόλου ἄγρια. Ἦταν μᾶλλον ὁ ἀπελπισμένος θρῆνος ἑνὸς φτωχοῦ ζώου ποὺ αἰσθάνεται καὶ ὑποφέρει.

Ὁ Ἰωνάθαν σφύριξε μιὰ—δυὸ φορές. Τότε οἱ θάμνοι παραμερίσαν καὶ πρόβαλε ἕνας σωματώδης σκύλος, ψηλός, μὲ μακρύ, δασὺ τρίχωμα ἄσπρο καὶ μαῦρο, ἀλλὰ τρομερὰ ἰσχνός. Μᾶς κύτταξε ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὰ μεγάλα του μάτια κι' ἄρχισε πάλι νὰ οὐρλιάζῃ. Ἔτρεξα, πῆρα ἕνα κομμάτι ψωμὶ ἀπὸ τοῦ τὸ πέταξα. Τὸ ἅρπαξε στὰ δόντια του καὶ τὸ ἔκανε τρεῖς μπουκιές. Πεινοῦσε, φαίνεται, τρομερά.

— Φτωχὸ ζῶο! ψιθύρισα.

— Πραγματικῶς, εἶπε ὁ Ἰωνάθαν, δὲν φαίνεται ἔπιπτος ἢ ἐπικίνδυνος ὁ σκύλος αὐτός. Θὰ ξέκοψε ἴσως ἀπὸ κανένα ἀγροτικὸ σπίτι καὶ θὰ χάθηκε σ' ἄγρια αὐτὰ μέρη....

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ὁ σκύλος πλησίασε περισσότερο. Δὲν ἔδειχνε φόβο. Κουνοῦσε τὴν οὐρά του καὶ μᾶς κύτταζε στὰ μάτια μ' ἕνα βλέμμα πονεμένο, σκοῦζοντας παρακαλεμένα.

— Αὐτὸ τὸ σκυλί, εἶπε ὁ Ἰωνάθαν, δὲν ἔχει χαθεῖ ἀπὸ ἀγρέπαυλι, ὅπως φαντάστηκα στὴν ἀρχή. Εἶνε κρίμα ποὺ δὲν ἔχει φωνὴ νὰ μιλήσῃ. Κύτταξε τὰ μάτια του, Μίνα....

Ἔρριξα ἄλλο ἕνα κομμάτι ψωμὶ στὸ σκύλο. Τὸ ἔφαγε πεινασμένα καὶ κάθησε ἀπέναντί μας, ἔχοντας τὰ μάτια του στηλωμένα ἐπάνω μας. Κάθε τόσο τέντωμα καὶ θλιβερὸ γογγυσμὸ ξέφευγαν ἀπ' τὸ στόμα του.

— Ἰωνάθαν, φώναξα ἔξαφνα, κύτταξε λοιπόν! Κύτταξε ἐκεῖ στὸ περιβάλλω τοῦ σκυλιοῦ. Δὲν βλέπεις;.... Ὑπάρχει ἐκεῖ κρεμασμένη μιὰ μικρὴ μπρούτζινη θήκη....

— Ναί, ἔχεις δίκηο, εἶπε ὁ Ἰωνάθαν. Πρέπει νὰ ἰδοῦμε τί ὑπάρχει μέσα στὴ θήκη αὐτή.

Ἂς ἀφήσουμε ὅμως τὸ δυστυχισμένο ζῶο νὰ ἡσυχάσῃ. Πρέπει νὰ κερδίσουμε τὴν ἐμπιστοσύνη του πρῶτα. Διαφορετικά, θὰ φύγῃ καὶ θὰ τὸ χάσουμε, ἂν ζητήσουμε νὰ τὸ πλησιάσουμε ξαφνικά.

— Εἶμαι βέβαιη, Ἰωνάθαν, πὼς μέσα στὴ θήκη αὐτὴ θὰ βροῦμε τὴ λύσι κάποιου μυστηρίου. Θὰ τρέξω νὰ φέρω στὸ καψάλο τὸ ζῶο μερικὰ κόκκαλα ποὺμειναν ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ. Τὸ σκυλὶ αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ φίλος μας. Θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ...

Ἔρριξα τὰ κόκκαλα στὸ σκύλο καὶ κάθησε καὶ τάφαγε ἥσυχα—ἥσυχα. Ὅταν τελείωσε, τοῦρριξα σ' ἕνα ἀγγεῖο νὰ πῇ νερό. Πλησίασε κοντά μου, χωρὶς φόβο πειὰ καὶ μ' ἄφησε νὰ τὸ χαϊδέψω. Πόσο πονεμένα εἶνε τὰ μάτια του!... Κάπου—κάπου ὅμως θολώνουν καὶ γρυλίζει θλιβερά. Τί νἄχουν δεῖ. Θεέ μου, τὰ μάτια τοῦ ζώου αὐτοῦ;

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ)

Σὲ λίγο φεύγουμε γιὰ τὴν Ἔπαυλι τῆς Κατάρας.

Ὁ σκύλος ἔγινε ὁ καλύτερος φίλος μας. Ἔτσι ἔχουμε ἕναν πιστὸ σύντροφο. Ἀπόδειξις, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἐπιβλέπει καὶ μᾶς εὐνοεῖ. Τὸν βγάλαμε «Τυχερό». Ὅταν τὸν πλησίασα γιὰ ν' ἀφαρέσω τὴ θήκη ἀπ' τὸ περιλαίμιό του, δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι. Μονάχα μουγκρίζε λυπημένα, σὰν κάτι νἄθελε νὰ πῇ.

Ἀνοίξαμε τὴ θήκη μὲ δυσκολία, γιατὶ ἦταν σκουριασμένη. Βρήκαμε μέσα ἕνα χαρτὶ διπλωμένο πρόχειρα καὶ γραμμένο ἀπ' τὶς δυὸ μεριές. Ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ ἀν-

"Ἔκαμε ἕνα γῦρο στὸν κῆπο. Ὅλα εἶνε ἔρημα, ἀφημένα στὴν τύχη τους...

δρικός, ἀλλὰ μὲ ξέθωρο μελάνι. Ἡ ἀράδες εἶνε λοξὲς καὶ τὰ γράμματα πτερδεμμένα. Δείχνουν πὼς τὸ χέρι ποὺ τἄγραψε ὅλ' αὐτά, ἔτρεμε. Κοπιάσαμε πολὺ νὰ διαβάσουμε τὸ ξεθωριασμένο αὐτὸ χειρόγραφο....

Ἦταν ἄραγε στὰ σωστά του ὁ ἄνθρωπος ποὺ γραψε τὸ σημείωμα αὐτό; Ἤταν ὁ κύριος τοῦ σκύλου; Ἀντιγράφω ἐδῶ ὁλόκληρο τὸ χειρόγραφο σημείωμα:

«Πλησιάζει ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου!... Ἄνοιξε ἡ Κόλασι καὶ ξέρασε στὴ γῆ τὰ κακά καὶ διεστραμμένα πνεύματα... Ἀκούω τὶς κραυγὲς τῶν δαιμόνων... Μὰ ἐγὼ ταμπουρώθηκα καλά... Ἐγὼ θὰ ρθῶ στοὺς οὐρανούς, Κύριέ μου καὶ Θεέ μου... Κύριε τῶν δυνάμεων θὰ μὲ συγχωρήσης, τὸ ξέρω... Ἔκεμα ὅ,τι μπόρεσα... Τοὺς ἔθαψα ἕναν-ἕναν μὲ τὰ χέρια μου... Τοὺς ἔκοψα τὰ κεφάλια καὶ κάρφωσα τὶς καρδιές τους... Ἐρχόταν τὴ νύχτα καὶ τοὺς ξέθαβε, μὲ τὰ νύχια του... Γελοῦσε ἄγρια κ' οἱ λύκοι γύρω οὐρλιάζανε.... Ἔχω ἡμέρες, πολλὲς ἡμέρες, ἀλλοίμονό μου, νὰ φάω!... Ἔχω μιὰ βδομάδα νὰ κοιμηθῶ... Πῶς βαστιέμαι ζωντανός;... Πῆγα στὸ ὑπόγειο καὶ πῆρα μιὰ μπουκάλα παληὸ κρασί. Τὸ πίνω γουλιὰ-γουλιὰ καὶ συγκρατιέμαι... Μὰ ὡς πότε, θὰ κρατήση αὐτό. Κύριέ μου καὶ Θεέ μου;... Ἡ δυνάμεις μου μ' ἐγκαταλείπουν σιγὰ-σιγά... Θἄρθη μέρα ποὺ θὰ πεθάνω... Ναί, θὰ πεθάνω..."Ας γίνει τὸ θέλημά σου, Κύριε... Ἀρκεῖ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἀγγίση μὲ τὰ παγωμένα του χέρια... Ἀρκεῖ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξεδιψάση ἐπάνω μου τὴ λύσσα του... Ἔρχεται τὶς νύχτες ἔξω ἀπ' τὸ τζάμι καὶ μὲ κυττάει... Τρίζει τὰ δόντια του κι' ἀφρίζει. Μοῦ δείχνει τὰ νύχια του... Σατανᾶ!... Σατανᾶ!... Ποτὲ τὰ βρωμερά σου νύχια δὲν θὰ χωθοῦνε στὶς σάρκες μου... Ποτέ... Μούγκριζε ὅσο θές, τέρας τῆς Κολάσεως... Δὲν θὰ μ' ἀγγίξης ποτέ... Ποτέ... Ποτέ...

»Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ ποὺ θὰ πάρης στὰ χέρια σου τὸ σημείωμά μου αὐτό, εὐσπλαχνίσου με κι' ἔλα νὰ δώσης μιὰ ἥσυχη στερνὴ κατοικία στὸ κουφάρι μου. Ὁ «Πιστὸς» ξέρει καὶ θὰ σ' ὁδηγήση. Εἶνε ζῶο ἔξυπνο. Ἀκολούθησέ το μ' ἐμπιστοσύνη. Μὰ μόνο τὴν ἡμέρα. Μὴ σταθῆς νύχτα στὰ μέρη αὐτά. Δῶσε μου τὴ στερνὴ μου κατοικία καὶ φύγε, φύγε ἀπ' τὸν τόπο αὐτὸ τῆς κατάρας...

»Ἡ δυνάμεις μου σβύνουν. Καὶ νά, τὸν ἀκούω νἄρχεται πάλι... Οἱ λύκοι οὐρλιάζουν, οὐρλιάζουν!...»

Ἐμείναμε κατάπληκτοι. Ὄχι, ὄχι τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν προέρχεται ἀπὸ τρελλό. Τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα... Τὸ γράμμα αὐτὸ προέρχεται ἀπ' τὴν Ἔπαυλι τῆς Κατάρας. Τὸ ἔχει γράψει ὁ τελευταῖος τῆς κάτοικος. Καὶ τώρα; Δῶσε, Θεέ μου, νὰ βροῦμε ἄνθρωπο νὰ στείλουμε τὸ τηλεγράφημά μας στὸν καθηγητὴ Βὰν Ἔλσιγγ. Ἄς φτάση τὸ γρηγορώτερο κοντά μας. Ναί, ναί, δὲν ἀμφιβάλλω πειά. Κάτι συμβαίνει, κάποιο τρομερὸ μυστήριο μᾶς περιβάλλει. Δὲν τὸν ἐξοντώσαμε λοιπὸν τὸν Δράκουλα ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια; Πέσαμε θύματα τῆς σατανικῆς του πονηρίας; Ἡ ἄνοιξε ἡ Κόλασι κι' ἐξέρασε στὴ γῆ κανένα ἄλλο τέρας;...

Τώρα πειὰ τρέμω γιὰ τὴ σωτηρία μας. Εἴμαστε μόνοι κι' ἀπροφύλαχτοι σχεδὸν στὴν ἐρημιὰ αὐτή, ἔχοντας μαζύ μας δυὸ ἀθῶες μικροῦλες. Χρειάζεται φρονιμάδα, χρειάζεται φρόνησις...

— Πιστέ! φώναξα στὸ σκύλο ποὺ ἤρθε νὰ ἑνωθῆ μαζύ μας. Πιστέ... Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;... Ποῦ ζοῦσες, φτωχὸ ζῶο; Τί εἶδαν τὰ μάτια σου;...

Ὁ σκύλος κούνησε τὴν οὐρά του κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὰ γόνατά μου, γρυλίζοντας λυπημένα. Γιατὶ νὰ μὴ μπορῆ νὰ μιλήση, Θεέ μου;...

Ὡστόσο, ὅταν φορτώσαμε τὰ πράγματα καὶ ζέψαμε τὸ ἄλογο ποὺ μᾶς ἀπόμεινε στ' ἁμάξι, ὁ Πιστὸς μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ παντελόνι κι' ἄρχισε νὰ μὲ τραβᾶη πρὸς τὸ ἀντικρυνὸ φαράγγι. Γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό; Τί συνέβαινε ἐκεῖ κάτω;

— Ἀκολούθησέ τον, Ἰωνάθαν, μοῦ εἶπε ἡ Μίνα. Θἀρθῶ κι' ἐγὼ μαζύ.

Πῆρα τὸ ὅπλο μου κι' ἀκολούθησα τὸν Πιστό. Τὸ φαράγγι ἀπεῖχε ἀρκετὰ ἀπ' τὸ μέρος ποὺ εἴχαμε κατασκηνώσει καὶ τραβοῦσε μακρυὰ πρὸς τὶς πλαγιὲς τῶν βουνῶν. Περπατούσαμε κάπου μισὴ ὥρα, μὲ μεγάλη δυσκολία, γιατὶ οἱ θάμνοι ἦσαν πυκνοὶ καὶ τ' ἀγκάθια μᾶς ἔσχιζαν τὰ ροῦχα....

Τέλος ὁ Πιστὸς στάθηκε κάτω ἀπὸ μιὰ γέρικη βαλανιδιὰ κι' ἄρχισε νὰ γαυγίζη....

(Ἀκολουθεῖ)

Οἱ λόγιοί μας πρὸ...ἡμίσεως αἰῶνος. Ὁ Ἰωάννης Πολέμης, ὁ Νικ. Πολίτης, ὁ Σπ. Λάμπρος.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΑΡΒΑΝΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΤΙΜΗ

Ἐκεῖ, κοντὰ στὸ δάτος, ὅπου τρέχει μουρμουριστὰ τὸ νερὸ μιᾶς δροσερῆς πηγῆς καὶ ὅπου ἡ πέρδικα κελαϊδεῖ πρόσχαρα, ἐκεῖ τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ τὴ ροδομάγουλη κοπέλλα.

Ἦταν νέα, μόλις εἴκοσι χρόνων, καὶ τὰ στήθη της ἀνεβοκατέβαιναν καὶ τρικύμιαζαν ἀπὸ συγκινήσεις, χαϋμὸ καὶ πόθο....

Εἶχε μαλλιὰ χρυσᾶ, σῶμα νεράϊδας, μέση κομψή, μαῦρα, γλυκὰ κ' ἐπιφραστρὰ μάτια, γεμᾶτα μαγεία.

Ἦταν μόνη της καὶ ζοῦσε στὰ δάση, μαζὺ μὲ τὰ θεριὰ καὶ τ' ἀγριοπούλια.

Θαρροῦσες πὼς ἦταν καμμιὰ θεὰ τοῦ δάσους, καμμιὰ γυναῖκα θεϊκιά.

Στὰ μάτια της ὅμως καθρεφτιζόντουσαν ἀνθρώπινα πάθη.

— Ὦ, συντρόφισσα τῶν ἀετῶν, τῆς εἶπα μὲ φωνὴ τρεμάμενη καὶ χαμηλή, μήπως εἶσαι καμμιὰ θεὰ τῶν βουνῶν ἢ καμμιὰ πανάρχαια νύφη κὰ βασιλέυσις στὰ δάση, μακρυὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους;

— Πάψε, μοῦ εἶπε πικρά. Ἄλλοτε ζοῦσα κι' ἐγὼ εὐτυχισμένη μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους. Τώρα ὅμως δὲν ζῆ γιὰ μένα τὸ ἄστρο ποὺ μοῦ χαμογελοῦσε. Σβύστηκε πειὰ καὶ δὲν φωτίζει τὴ γῆ....

— Γιατὶ τὸ λὲς αὐτό;

— Ἀλλοίμονο! Ὁ ἀρραβωνιαστικός ποὺ μοῦ διάλεξε ὁ πατέρας μου, ἦταν καλός, ἀλλὰ φοβητσάρης. Κι' ὅταν τελευταῖα μάλλωσε μ' κάποιον, δὲν ζήτησε νὰ ξεπλύνη μὲ τὸ αἷμα τὴν προσβολή, ἀλλὰ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του δειλὰ κι' ἀποτραβήχτηκε σιωπηλά. Τότε κάλεσα ἐγὼ τὸν ἐχθρό του σὲ μονομαχία κι' ἀφοῦ τὸν σκότωσα, παράτησα τὸν ἄνανδρο μνηστῆρα μου κι' ἤρθα νὰ ζῶ σ' αὐτοὺς τοὺς σκοτεινοὺς χρυσοὺς μέσα στὶς τρύπες, σὰν ἀγρίμι....

Η ΜΠΕΣΑ

Ἡ γριὰ Χάϊκω, ἡ ἀστρομαλλη, ὁδηγάει τ' ἀλέτρι πάνω στὴ γῆ σὰν νἄναι νειά. Εἶνε μέρα ἀνοιξιάτικη κι' ἡ φύσι ὅλη χαίρεται. Γελοῦν τὰ δέντρα, γελάει κι' ὁ οὐρανός.

Ἔξαφνα ἀπὸ πέρα ἀκούγεται μιὰ ἀνδρικὴ φωνὴ καὶ τὰ βόδια τῆς Χάϊκως τρομάζουν.

Σὲ λίγο παρουσιάζεται μπροστά της ἕνας ἄνδρας, ξανθὸς καὶ χλωμὸς καὶ τῆς λέει:

— Εἶμαι ξένος, ἀλλὰ δὲν ἤρθα ἐδῶ μὲ κακὸ σκοπό. Πρὶν ἀπὸ λίγο, σκότωσα στὸ δρόμο ἕνα παλληκάρι, γιατὶ μ' ἔβριζε καὶ τώρα γυρεύω νὰ κρυφτῶ. Ὀρκίσου μου λοιπὸν πὼς δὲν θὰ μὲ προδώσης καὶ βρές μου ἕνα μέρος γιὰ νὰ τρυπώσω....

— Μπέσα γιὰ μπέσα! τοῦ ἀποκρίνεται ἡ γριὰ κι' ἀμέσως ἀφίνει τὸ χωράφι της κι' ὁδηγάει τὸν ξένο στὴν καλύβα της.

Καθὼς ζυγώνουν πρὸς τὰ κεῖ, ἀκοῦνε κλάματα πικρὰ καὶ μοιρολόγια.

Γυρίζει ἡ Χάϊκω καὶ τί νὰ δῆ; Οἱ γειτόνισσες τῆς κουβαλοῦν ἕνα κρύο, ἄψυχο, νεκρὸ κορμί.

Εἶνε τὸ κορμὶ τοῦ γυιοῦ της, τοῦ γυιοῦ της τ' ἀκριβοῦ, ποὺ τὸν χτύπησε χέρι φονικό, μαῦρο, σκληρό.

Τότε γυρνάει ὁ ξένος καὶ τῆς λέει:

— Βλέπω πὼς ὁ σκοτωμένος εἶνε ὁ γυιός σου. Πάρε λοιπὸν αὐτὸ τὸ μαχαῖρι ποὺ βαστῶ καὶ χτύπησέ με στὰ στήθη, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆς τὸ θάνατό του... Ἐγὼ τὸν σκότωσα!....

Ἡ Χάϊκω ὅμως τοῦ ἀποκρίνεται μ' ἄγριο θυμό:

— Δυστυχία μου τῆς ἄμοιρης! Ἀπόμεινα χωρὶς γυιό, ἔρημη καὶ σκοτεινή, δέντρο χωρὶς κλωνάρια, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πατήσω τὴ μπέσα μου. Ξένε, πάρε αὐτὸ τὸν δρόμο ποὺ βγάζει ἔξω ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ μὴ μείνης ἐδῶ οὔτε στιγμή. Τώρα δὲν θὰ σοῦ κάνω κακό. Μάθε ὅμως πὼς ὅπου κι' ἂν σὲ βρῶ ἀργότερα θὰ σὲ σκοτώσω!....

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Τῆς ροδοδάφνης ὁ ἀνθὸς πάντα πικρίζει λίγο.
Ἔτσ' εἶνε καὶ τὰ χείλη σου, ὅταν μοῦ λὲν νὰ φύγω.

Γ. Πολέμης

Πάντα μὲ φτάνει ὁ Ἔρωτας ὅσο (πολὺ κι' ἂν τρέχω,
γιατ' εἶνε κεῖνος φτερωτὸς κι' ἐγὼ (φτερὰ δὲν ἔχω.

Γ. Δροσίνης

Τί κόσμος ἀποτρόπαιος! Κανεὶς κα- (λὰ δὲν ξέρει
γιατὶ κομᾶται καὶ ξυνᾶ, γιατὶ γε- (λᾶ καὶ χαίρα.

Γ. Σουρῆς